

"LECTURA" "SERÉS"

ciutat d'ideals

'Els combats singulars' d'Ollé



Andreu Loncà

En primera instància, em pareix que tota antologia és, fet i debatut, una selecció subjectivíssima del paperam de la vida literària real. Després vénen els arguments, les justificacions, els pròlegs, però em sembla que aquests farciments poden poc contra l'instint lector. Antologar deu ser ordenar i pesar; després el temps fa l'escombrada pertinent. I en queda poc. Si no vaig errat, tot lector que escriu sobre el que llegeix acaba sent un crític. El lector que fa antologies és una altra espècie: intenta d'ordenar el magma calent de la vida llegida i fabrica un llibre diferent. El que és confús ho acaba aclarint: només les ments lúcides posen una mica de claredat entre tanta lletra impresa.

Manel Ollé ha configurat una antologia del conte català contemporani segons el seu gust i el gust de la seua època. L'ha titulada *Combats singulars*. Hi ha posat Quim Monzó al centre de tot. Hi ha col·locat la majoria de narradors que han publicat a Quaderns Crema i li ha posat la miqueta de teo-

ria que li ha vingut de gust. Potser cal subratllar que no és una antologia escolar; vull dir destinada als instituts, sinó que s'adreça al lector de contes sense contemplacions. En aquest sentit, pot ser un llibre útil per a els viatges en tren o per als vols a ciutats europees en companyies de baix cost.

A mi m'han agradat, especialment, els contes de Francesc Serés i el de Jordi Puntí. Oller ha bescantat "tota servitud política" i, naturalment, ho ha fet segons els vents que bufen ara. Res a dir: que se salvi tothom.

Hi ha subratllat "l'escassa tendència al gregarisme" dels escriptors antologats. A mi em sembla que és, precisament, una *contradictio in terminis* aplegar tants escriptors en un nou gregarisme que és aquests *Combats singulars*.

Però els humans som així: contradictoris i lúcids, individualistes i gregaris. Fets de moltes argamasses diferents.

Hauria estat més senzill dir: he fet aquesta antologia perquè m'ha donat la gana i perquè hi he aplegat els contes que més m'han agradat de tots els que he llegit en català en els darrers anys. I santes pasqües. A vegades penso que els llibres, les biografies, les memòries, les antologies ens fan la il·lusió que hi ha un ordre i un sentit en una vida que és bastant caòtica, estranya i, a vegades, poc confortable.

"Manel Ollé ha configurat una antologia del conte català contemporani segons el seu gust i el gust de la seua època"

16/12/07

18/12/07